

ΕΡΧΟΜΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ...

(από ένα αληθινό περιστατικό, πού συνέβη στον γνωστό συγγραφέα και αγιογράφο, Φώτη Κόντογλου).

Ένα βράδυ, τήν Δευτέρα τού Πάσχα, τού έτους 1964... , περασμένα μεσάνυχτα, λίγο πρίν κοιμηθώ, βγήκα στο μικρό περιβολάκι που έχουμε πίσω από το σπίτι μας, και στάθηκα γιά λίγο, κοιτάζοντας τον σκοτεινό ουρανό με τ' άστρα.

Ένας αγιασμένος γέροντας, μου είχε πεί μια φορά, πως γύρω από αυτές τις ώρες ανοίγουν τα ουράνια...

Θα στεκόμουνα εκεί πέρα μονάχος ως το ξημέρωμα. Σαν να μην είχα σώμα, μήτε κανένα δεσμό με τη γή. Αλλά συλλογίστηκα μήπως ξυπνήσει κανένας μέσα στο σπίτι και ανησυχήσουνε που έλειπα, και γι' αυτό μπήκα μέσα και ξάπλωσα.

Δε με είχε θολώσει καλά - καλά ο ύπνος, δεν ξέρω αν ήμουνα ξυπνητός ή κοιμισμένος, και βλέπω μπροστά μου έναν άνθρωπο με αλλόκοτη όψη.

Ήτανε κατακίτρινος, σαν πεθαμένος, μα τα μάτια του ήτανε ανοιχτά και μέ έβλεπε τρομαγμένος. Τό πρόσωπο του ήτανε σαν μάσκα, σαν μούμια, με το πετσί του σάν γυαλιστερό, μαυροκίτρινο, και κολλημένο στο νεκροκέφαλο με όλα τα βαθουλώματα. Κοντανάσαινε σαν λαχανιασμένος.

Στό ένα χέρι του βαστούσε κάποιο παράξενο πράγμα, που δεν κατάλαβα τι ήτανε, και με τ' άλλο έσφιγγε το στήθος του, λές και πονούσε.

Εκείνο το πλάσμα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω. Τό κοίταζα, και με κοίταζε, δίχως να μιλήσει, σαν να περίμενε να το γνωρίσω. Και στ' αλήθεια, μ' όλο που ήτανε τόσο αλλόκοτο, σαν να μου είπε μια φωνή στό μυαλό μου:

--Είναι ο τάδε ...

Μόλις άκουσα τη φωνή, τον γνώρισα ποιός ήτανε. Τότε κι εκείνος άνοιξε το στόμα του κι αναστέναξε. Μα η φωνή του σαν να ερχότανε από πολύ μακριά, σα να 'βγαινε από κανένα βαθύ πηγάδι.

Έβλεπα πως βρισκότανε σε μια μεγάλη αγωνία. Τα χέρια του, τα πόδια του, τα μάτια του, όλα φανερώνανε πως βασανιζότανε. Απάνω στην απελπισία μου, πήγα κοντά του να τον βοηθήσω, μα εκείνος μου έκανε νόημα με το χέρι του να σταματήσω, νά μή πλησιάσω...

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ...

Άρχισε να βογκάει, με τέτοιον τρόπο, που πάγωσα. Έπειτα μου λέγει:

« Δεν ήρθα, αλλά με " στείλανε..." Εδώ, ολοένα τρέμω! Βρίσκομαι σε μεγάλη

ζάλη. Παρακάλεσε τον Θεό να με λυπηθεί. Θέλω να πεθάνω, μα δεν μπορώ.

Αχ! Όσα έλεγες Φώτη, βγήκαν αληθινά. Θυμάσαι, λίγες μέρες πριν πεθάνω, που ήρθες στο σπίτι μου και μιλούσες για θρησκευτικά; Ήτανε και δύο άλλοι φίλοι μου, άπιστοι κι αυτοί σαν κι εμένα. Εκεί που μιλούσες, εκείνοι χαμογελούσανε...

Σαν έφυγες μού είπανε:

Κρίμα, να έχει τέτοιο μυαλό ό Φώτης, και να πιστεύει στις ανοησίες που πιστεύουνε οι γριές!

Μια άλλη μέρα, σού είχα πεί, όπως και πολλές άλλες φορές:

«Βρε Φώτη, μάζευε λεφτά, θα πεθάνεις στην ψάθα. Βλέπεις εγώ, πόσα λεφτά έχω, και πάλι θέλω κι άλλα». Τότε μου είπες:

« Έχεις κάνει συμβόλαιο με τόν Χάρο πως θα ζήσεις τόσα χρόνια που θέλεις, για να καλοπεράσεις στα γηρατιά σου; »

Σου λέγω εγώ: « Θα δεις πόσο χρονών θα πάγω! Τώρα είμαι εβδομηνταπέντε. Θα περάσω τα εκατό. Έχω εξασφαλίσει τα παιδιά μου, ο γιος μου βγάζει λεφτά πολλά, την κόρη μου την πάντρεψα μ' έναν πλούσιο από την Αβησσυνία, εγώ κι η γυναίκα μου έχουμε και παραέχουμε...

Όχι σαν κι εσένα, που ακούς αυτά που λένε οι παπάδες...

" Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών ". Τι θα βγάλεις από τα " Χριστιανά τέλη"; Λεφτά, παρά, να έχεις στην τσέπη σου, και μη σε μέλει. Εγώ να δώσω ελεημοσύνη; Και γιατί έκανε φτωχούς ο πολυεύσπλαχνος Θεός σας; Για να τους τρέφω εγώ; Αμ βάζουνε εσάς και ταΐζετε τους τεμπέληδες, για να πάτε στον Παράδεισο... Χά ! Χά !

Εγώ ξέρεις πως είμαι γιός παπά, και τα γνωρίζω καλά αυτά τα κόλπα. Μα να τα πιστεύουνε αυτά οι μικρόμυαλοι. Όχι όμως κι εσύ Φώτη μου, που έχεις τέτοια σπουδή, και να πας χαμένος. Εσύ, όπως πάς, θα πεθάνεις πριν από μένα, θα πάρεις στον λαιμό σου και την οικογενειά σου.

Μα εγώ, σου λέγω και σου υπογράφω, σαν γιατρός που είμαι, πως θα ζήσω εκατόν δέκα χρόνια!...».

Λέγοντας αυτά, στριφογύριζε από δώ κι από κει, σαν να ψηνότανε σε καμμιιά σχάρα, βγάζοντας κάτι μουγκρίσματα από το στόμα του: « Αχ! Αχ! Ωχ! ..."

Ησύχασε για λίγο και ξαναείπε:

« Αυτά έλεγα, μα σε λίγες μέρες πέθανα! Πέθανα, κι έχασα το στοίχημα!

Τι ταραχή! Τι τρομάρα τράβηξα! Σαστισμένος, μια βούλιαζα και μια ανέβαινα απάνω και φώναζα:

Έλεος! Έλεος !

Μα κανένας δε μ' άκουγε. Ένα ρεύμα με κλωθογύριζε σαν να ήμουνα κανένα ψόφιο ποντίκι. Τι τράβηξα ως τα τώρα, και τι τραβώ. Τι αγωνία είναι αυτή! Όλα

όσα έλεγεσ βγήκαν αληθινά. Το κέρδισες το στοίχημα!

Εγώ, τότε, που βρισκόμουν στον κόσμο που ζεις, ήμουν ο έξυπνος. Ήμουν γιατρός, κι είχα μάθει να μιλώ και να μ' ακούνε όλοι, να κοροϊδεύω την θρησκεία, να συζητώ για χειροπιαστά πράγματα...

ΕΚΕΙ ΕΣΤΙ, Ο ΒΡΥΓΜΟΣ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ... (Ματθ. ιγ´ 42)

Τώρα όμως βλέπω πως χειροπιαστά είναι εκείνα που τα έλεγα τότε παραμύθια και χαρτοφάναρα. Χειροπιαστή είναι η αγωνία που βρίσκομαι.

Άχ! Τούτος θα είναι ο σκώληξ ο ακοίμητος, τούτος θα είναι ο βρυγμός των οδόντων...»

Απάνω σ' αυτά, χάθηκε από τα μάτια μου, κι άκουγα μονάχα τα βογγητά του, που κι εκείνα σβήσανε σιγά - σιγά. Με πήρε λίγο ο ύπνος, μα σε μια στιγμή, κατάλαβα να με σπρώχνει ένα παγωμένο χέρι. Άνοιξα τα μάτια μου, και τον βλέπω πάλι μπροστά μου. Τούτη την φορά ήτανε ακόμα πιο φριχτός και πιο μικρόσωμος. Είχε γίνει ίσαμε ένα μικρό παιδάκι, μ' ένα μεγάλο γέρικο κεφάλι, που το κουνούσε πέρα δώθε.

Άνοιξε το στόμα του και μου είπε:

«Σε λίγη ώρα θα ξημερώσει και θα 'ρθουνε να με πάρουνε, εκείνοι που με στείλανε...» Του λέγω:

« Ποιοί σε στείλανε»;

Είπε κάτι μπερδεμένα λόγια δίχως να καταλάβω τίποτα. Ύστερα μου λέγει:

« Εκεί που βρίσκομαι, είναι κι άλλοι πολλοί από εκείνους που σε περιπαίζανε για την πίστη σου, και τώρα καταλάβανε πως οι εξυπνάδες δεν περνούνε παραπέρα από το νεκροταφείο. Είναι και κάποιοι άλλοι που τους έκανες καλό, κι αυτοί σε κακολογούσανε. Κι όσο τους συγχωρούσες, τόσο αυτοί γίνονταν χειρότεροι.

Γιατί ο πονηρός άνθρωπος αντί να τον κάνει η καλοσύνη να χαίρεται, αυτός πικραίνεται, επειδή τον κάνει να νιώθει τον εαυτόν του νικημένο.

Τούτοι εδώ, βρίσκονται σε χειρότερη κατάσταση από μένα, και δεν μπορούνε να βγούνε από την σκοτεινή φυλακή τους για να έρθουνε να σε βρουνε, όπως έκανα εγώ. Βασανίζονται πολύ σκληρά, γιατί δέρνονται με την μάστιγα της αγάπης, όπως έλεγε ένας άγιος...

»Πόσο αλλιώτικος είναι ο κόσμος από ό,τι τον βλέπαμε! Ανάποδος από την έξυπνη αντίληψη μας. Τώρα καταλάβαμε πως η εξυπνάδα μας ήτανε βλακεία, οι κουβέντες μας πονηρές μικρολογίες, κι οι χαρές μας ψευτιά και απάτη.

»Εσείς που έχετε στην καρδιά σας τον Χριστό, και που για σάς ο λόγος Του

είναι αλήθεια, η μοναχή αλήθεια, εσείς κερδίσατε το Μεγάλο Στοιχείο, που μπαίνει ανάμεσα στους πιστούς και στους άπιστους, αυτό το στοιχείο που το έχασα εγώ ο ελεεινός, και χάθηκα, και τρέμω κι αναστενάζω, και δεν βρίσκω ησυχία.

ΑΙΩΝΙΑ ΒΑΣΑΝΑ...

....αληθινά, στον Άδη δεν υπάρχει πιά μετάνοια...

Αλλοίμονο σ' όσους πορεύονται όπως πορευθήκαμε εμείς, τον καιρό που είμαστε πάνω στη γή. Η σάρκα μάς είχε μεθύσει, και εμπαιξάμε εκείνους που πιστεύανε στον Θεό και στη μέλλουσα ζωή, κι ο πολύς κόσμος μας χειροκροτούσε. Σας λέγαμε ανόητους, σας κάναμε περίπαιγμα, κι όσο εσείς δεχόσαστε με καλοσύνη τα πειράγματά μας, τόσο μεγάλωνε η δική μας κακία.

» Βλέπω και τώρα πόσο θλιβόσαστε από το φέριμο των κακών ανθρώπων, αλλά πως δεχόσαστε με υπομονή τά φαρμακερά βέλη που βγάζουνε από το στόμα τους, λέγοντας σας υποκριτές, θεομπαιχτες και λαοπλάνους.

Αν βρίσκονταν εδώ οι δυστυχείς, στην θέση που βρίσκομαι εγώ τώρα, και βλέπανε τά πράγματα πώς είναι, θά τρόμαζαν για ό,τι κάνουνε σήμερα...

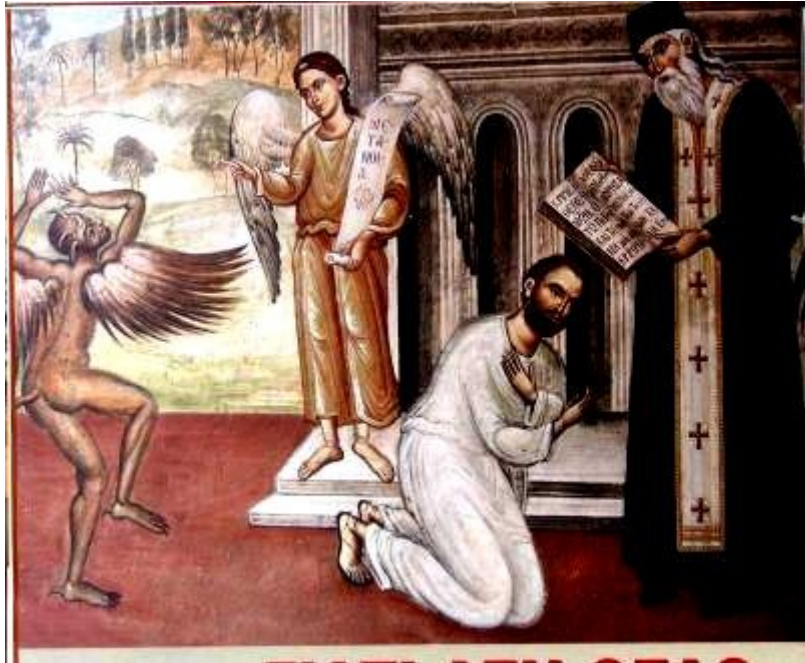
Θέλω να φανερωθώ καί σ' αυτούς και να τους ειπώ να αλλάξουνε δρόμο, μά δεν έχω την άδεια, όπως δεν την είχε κι εκείνος ο πλούσιος και για τούτο παρακαλούσε τον Πατριάρχη Αβραάμ να στείλει τον φτωχό τον Λάζαρο. Μα κι εκείνον δεν τον έστειλε, και τούτο, για να γίνουμε ίδια άξιοι της καταδίκης όσοι αμαρτάνουνε, κι άξιοι της σωτηρίας όσοι πορεύονται στην στράτα του Θεού.

"Ο αδικών αδικήσατω έτι, και ο ρυπαρός ρυπαρευθήτω έτι, καί ο δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω έτι, και ο άγιος αγιάσθητω έτι"», πού λέει ή Γραφή.

Μ' αυτά τα λόγια, τόν έχασα από μπροστά μου.

ΕΝΑ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ...

(Ή ντροπή στην εξομολόγηση)

Αρχαία τοιχογραφία πού παρουσιάζει τίς πνευματικές δυνάμεις πού παρίστανται στό μυστήριο τής εξομολόγησεως πλήν τού ιερέως καί τού εξομολογούμενου πού οί άνθρωποι βλέπουν...Ο σατανάς οδυρόμενος, δίπλα στόν άγγελο-καταγραφέα τών αμαρτιών τού ανθρώπου...

Ή πλέον συνηθισμένη τέχνη καί παγίδα πού χρησιμοποιεί ό διάβολος, ώστε νά αποτρέψει τόν άνθρωπο νά πάει γιά εξομολόγηση, είναι ή ντροπή !

Μέ έντεχνες σκέψεις, βάζει στόν άνθρωπο τήν αίσθηση τής ντροπής, ώστε νά σκέπτεται νά ξεστομίσει στόν πνευματικό καί κάποιες εξευτελιστικές αμαρτίες του...

Κρύβοντας όμως τίς αμαρτίες του ό εξομολογούμενος, προσθέτει ένα ακόμη βαρύτατο καί θανάσιμο αμάρτημα πάνω στά ήδη υπάρχοντα...

Γιατί όπως λένε οί παλαιοί Άγιοι Πατέρες τής Εκκλησίας μας, άν από τίς 100 αμαρτίες εξομολογηθούμε τίς 99 καί κρύψουμε μία, τότε καί οί 99 πού εξομολογηθήκαμε, παραμένουν ασυγχώρητες!

Ούτε δάκρυα, ούτε νηστείες, ούτε αγρυπνίες, μετάνοιες, κομποσχοίνια, ελεημοσύνες, αρετές, καί άλλες αγαθοεργίες, είναι ικανές νά σβήσουν έστω καί μία αποκρυπτόμενη στήν εξομολόγηση αμαρτία.

Στό σημείο αυτό θά παραθέσουμε τά λόγια ενός σεβάσμιου Αρχιερέως, παρμένα από μία πραγματική ιστορία...

(Λόγω τού απορρήτου τής εξομολόγησεως δέν ειπώθηκαν ονόματα)

Διηγείται ό ίδιος...

" Ένα απόγευμα, πρίν από μερικά χρόνια, μέ ειδοποίησαν τηλεφωνικώς νά πάω επειγόντως σέ ένα γυναικείο Μοναστήρι, έξω από τήν Αθήνα. Τό μοναστήρι αυτό, τό είχα επισκεφθεί καί παλαιότερα, καί ήταν γνωστό γιά τήν τάξη, τήν σοβαρότητα, καί τήν φιλανθρωπία του.

Όταν μέ τήν βοήθεια τής Παναγίας μας έφθασα εκεί, ή σεβαστή Γερόντισσα καί ηγουμένη τής μονής μέ υποδέχθηκε μέ μεγάλη χαρά αλλά καί ανησυχία. Αφού προσκύνησα στόν ναό, μέ πήρε ιδιαιτέρως καί μου είπε κλαίγοντας.

--Σεβασμιώτατε, γνωρίζετε, ότι βρίσκομαι στόν χώρο αυτό, από μικρής σχεδόν ηλικίας, γιά 50 περίπου χρόνια.

--Τό γνωρίζω Γερόντισσα, τής είπα.

--Μού συνέβη κάτι συγκλονιστικό, συνέχισε, θά ήμουν πεθαμένη τώρα αλλά μέ λυπήθηκε ή Παναγία καί μέ γύρισε πίσω!

--Τί λέτε Γερόντισσα...Πώς έγινε αυτό;

Ή αγωνία μου είχε πιά κορυφωθεί.

--Γιά πολλές μέρες οί αδελφές, μέ περίμεναν νά ξεψυχίσω... Οί γιατροί μου έδιναν ώρες ζωής, γιατί βρισκόμουν πιά σέ βαρύ κώμα...

Παραδόξως όμως, ούτε πέθαινα αλλά ούτε καί καλύτερευα.

Καί ξαφνικά, στόν μήνα επάνω, γίνομαι τελείως καλά καί σηκώνουμε όρθια πρός γενική κατάπληξη όλων εδώ, καί ιδιαιτέρως δική μου...Πόσο πικράθηκα όμως γι' αυτή τήν "επιστροφή" μου...

--Πικραθήκατε αντί νά χαρείτε;

--Ναί Σεβασμιώτατε, καί ακούστε τό "γιατί" . Κατέβηκα λοιπόν μετά τήν "ανάστασή" μου, λυπημένη στήν Εκκλησία, καί κλαίγοντας γονατιστή έλεγα στήν Θεοτόκο...

-- Γιατί Παναγία μου τό έκανες αυτό; Γιατί δέν μέ πήρες κοντά σου; Μόνο βάρος μπορώ νά προσφέρω πιά στήν αδελφότητα, σ' αυτή τήν ηλικία πού είμαι;

Αλλά, καθώς τά έλεγα αυτά, είδα μιά λάμψη νά ξεπετάγεται μέσα από τήν εικόνα τής Παναγίας...νά ζωντανεύει σάν πρόσωπο...καί νά βγαίνει μπροστά μου, έξω από τό εικόνισμα...

Ταράχτηκα ολόκληρη, λίγο καί θά πέθαινα!

Μού μίλησε ήρεμα, μέ αγάπη...

-- Γιατί κόρη μου, γιατί παιδί μου παραπονείσαι καί απορείς πού σέ γύρισα πίσω; Εγώ παρακάλεσα τόν Υιόν μου νά σέ επιστρέψει στήν ζωή, νά σου χαρίσει ακόμη κάποιο διάστημα...

Είσαι γιά χρόνια στόν ιερό αυτό χώρο καί μέ έχεις υπηρετήσει σωστά, αλλά ένα αμάρτημα πού έχεις επάνω σου, από τά νεανικά σου χρόνια καί παραμένει ακόμη ανεξομολόγητο, θά σέ οδηγούσε στήν αιώνια Κόλαση!

Γι' αυτό σέ γύρισα πίσω, γιά νά μή χάσεις τούς κόπους σου καί γιά νά σώσεις τήν ψυχή σου... Νά καλέσεις αύριο κι' όλας τόν τάδε Αρχιερέα, καί νά εξομολογηθείς τό αμάρτημά σου πού τόχεις βάρος, τόσα χρόνια, στήν ψυχή σου...

--Τί λέτε Γερόντισσα; Αυτό είναι φοβερό!...

--Μάλιστα, Σεβασμιώτατε. Άς είναι δοξασμένο τό Όνομά Της!...Μόλις μού είπε αυτά, τήν έχασα από μπροστά μου. Τότε, μέ τήν Χάρι Της, **θυμήθηκα μία αμαρτία τών νεανικών μου χρόνων**, τήν οποία πάντοτε ήθελα νά τήν εξομολογηθώ, αλλά πάντοτε **από ντροπή δέν τήν έλεγα**.

Τελικά, ανάμεσα στίς αρρώστιες τής ηλικίας μου, από ζάχαρο, ουρία, αρτηριοσκλήρωση, καί ένα ελαφρό εγκεφαλικό, ξέχασα καί τήν αμαρτία, όπως παθαίνουν οί περισσότεροι σήμερα...

Ή αμαρτία όμως έμενε πάνω μου, καί ασφαλώς θά μέ κόλαζε!...

Έν τώ μεταξύ, διηγείται ό Αρχιερέας, έβαλα τό Ωμοφόριο καί τό Επιτραχήλιο μπαίνοντας στό κυρίως στάδιο τού μυστηρίου τής Εξομολογήσεως, περιμένοντας νά αναφερθεί στήν αμαρτία τής, γιά νά διαβασθεί καί ή ευχή τής συγχωρήσεως.

Ξαφνικά ή Γερόντισσα, έβγαλε μία σπαρακτική φωνή απογνώσεως, σάν "κάποιος" νά μή τήν άφηνε νά εξομολογηθεί...

--Τί πάθατε, Γερόντισσα; Τί έχετε;...

--**Άχ, παιδί μου...νά ήξερες...Δυσκολεύομαι νά πώ αυτή τήν αμαρτία μου. Βοήθησέ με! Κάντε προσευχή, σάς παρακαλώ!...**

Πραγματικά τήν συμπόνεσα, τήν λυπήθηκα, έκλαψα γι' αυτήν , έλεγε ό Αρχιερέας αργότερα, διατηρώντας πάντοτε τήν ανωνυμία τής Γερόντισσας όπως καί οί κανόνες τής Εκκλησίας παραγγέλνουν.

Τήν είχε κυριεύσει τό δαιμόνιο τής ντροπής, έλεγε, μία ειδική τάξη πονηρών πνευμάτων, πού βάζει ντροπή στόν άνθρωπο προσπαθώντας νά τόν κολάσει...

Μέ προσευχή όμως καί θάρρος από τόν εξομολογούμενο, φεύγει !

Τελικά όμως εξομολογήθηκε!

Είναι αδύνατον νά σάς περιγράψω, κατέληξε ό Σεβασμιώτατος, τήν χαρά πού είχε ή ψυχή αυτή, σάν εξομολογήθηκε.

Μέσα σέ 3 μόλις λεπτά, είχε πετάξει από πάνω τής ένα ψυχικό δαιμονικό βάρος, μία δουλεία πού τήν κρατούσε, γιά 65 περίπου χρόνια...

Έζησε, γιά λίγο καιρό ακόμη, καί μετά έμαθα πώς πέθανε.

Τήν είχε γλιτώσει ή Παναγία μας, τήν τελευταία μόλις στιγμή!...

ΠΩΣ ΘΑ ΞΕΦΥΓΕΙΣ ;

Εσύ, που άνοιξες αυτή τη σελίδα, μη φύγεις πριν διαβάσεις αυτό το μήνυμα. Ίσως να βρεις μερικά πράγματα, που δεν τα βρήκες σε πολλά άλλα, που έχεις διαβάσει...

Ίσως σου δώσει αφορμή να σκεφθείς πράγματα, που ποτέ μέχρι σήμερα δεν σκέφθηκες. Ίσως σε οδηγήσει σε δρόμους, που ως τώρα, σου ήσαν άγνωστοι. Ίσως να βρεις εκείνο που ζητάς στα λαχεία ή αλλού, καί που νομίζεις ότι φέρνει ευτυχία...

Είναι αλήθεια, ότι συνειδητοί άθεοι σήμερα, στον τόπο μας τουλάχιστον, είναι λίγοι. Ο πολὺς λαός, παρ' όλες τις προπαγάνδες και το πλύσιμο εγκεφάλου που συνεχώς του γίνεται, δέν έχει αρνηθεί ολότελα τον Θεό, την Θρησκεία, καί την Εκκλησία του. Καί φαίνεται αυτό, από τόν μεγάλο συνωστισμό που επικρατεί στίς γιορτές, καί μάλιστα στις μεγάλες γιορτές, όπως του Πάσχα, Χριστουγέννων κλπ. Τότε, ελάχιστοι είναι εκείνοι που δέν τρέχουν να ακούσουν το "Χριστός Ανέστη", ή νά πούν ένα " Χρόνια Πολλά".

Αν όμως υπάρχουν λίγοι άθεοι, ωστόσο υπάρχουν πολλοί, πάρα πολλοί, αδιάφοροι.

Αν εξαιρέσουμε τις μεγάλες γιορτές, που πολλοί εκκλησιάζονται από συνήθεια, στην υπόλοιπη ζωή τους σχεδόν σε τίποτα δέν διαφέρουν από τους άπιστους. Ζούνε, κινούνται και πολιτεύονται όπως οι άθεοι. Κάνουν ό,τι κάνουν και οι άθεοι. Έχουν τόσο ενδιαφέρον για τον Χριστό, στον οποίο λένε ότι πιστεύουν, όσο και οι άθεοι. Ενδιαφέρονται για την θρησκεία την Ορθόδοξο (πού λένε ότι ανήκουν), όσο καί οί άθεοι. Δηλαδή τίποτα...

Και πιο συγκεκριμένα.

Ο άθεος, ποτέ δέν διαβάζει περιοδικό ή βιβλίο που μιλάει για τον Δημιουργό του. Το ίδιο κάνουν και οι Χριστιανοί της ταυτότητας. Διαβάζουν όλα τά άλλα, που τους οδηγούν από το κακό στο χειρότερο, όχι όμως εκείνα που θα τους δείξουν τον δρόμο τής σωτηρίας τους.

Οι άθεοι, θεωρούν προσβολή τήν σχέση τους με τόν Θεό, μέ τήν Θρησκεία. Το ίδιο κάνουν και οι εκκλησιαζόμενοι στις μεγάλες γιορτές. Ακούν για Χριστό καί κρύβονται, κάποτε δέ, καί τόν βλαστημάνε...

Ντρέπονται να φανούν στην καθημερινή τους ζωή ότι έχουν κάποια σχέση με το Θεό και το Νόμο Του.

Νομίζουν οι «Χριστιανοί» αυτοί, ότι η Θρησκεία δέν έχει καμιά σχέση με τη ζωή τους. Ότι η Θρησκεία είναι μιά Εθνική γιορτή, που τη θυμάσαι μια φορά τόν χρόνο, χωρίς καμιά σου υποχρέωση. Ότι είναι ένα κουστόύμι γιορτινό, που τό κλειδώνεις στην ντουλάπα σου, για " κάποτε, καί όταν...".

Φτάνει να γράφει η ταυτότητα ότι είσαι " Ορθόδοξος " και αυτό αρκεί. Είναι όμως έτσι;

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ...

Όμως, όλοι αυτοί οι άνθρωποι δέν είναι διεστραμμένοι...

Όλοι αυτοί, που δεν ξέρουν πόσα είναι τα Ευαγγέλια, καί πού είναι οί πόρτες τής Εκκλησίας, πού ξέρουν όμως τό τελευταίο σουξέ τής τάδε τραγουδίστριας, καί πόσα γκόλ έφαγε ή ΑΕΚ , αυτοί είναι οί αδιάφοροι.

Δεν τούς καίγεται καρφή γιά τόν Θεό καί τόν Νόμο Του. Βάζουν φωτιές όμως καί μπορούν νά σκοτώσουν άνθρωπο σάν χάσει ή ομάδα τους...

Αν φταρνίστηκε ένας πολιτικός. Αν στραμπούληξε το πόδι του ένας ποδοσφαιριστής. Αν έβηξε ένας τραγουδιστής. Αν έκαμε «δηλώσεις» μια θεατρίνα και αράδιασε μερικές ανοησίες. Αν ένας «αστέρας» του κινηματογράφου ή της τηλεόρασης είπε μια αρλούμπα, όλα αυτά και τα παρόμοια έχουν ενδιαφέρον....

Τα διαβάζουν, τα προσέχουν, τα σχολιάζουν, τα παρακολουθούν ως την τελευταία λεπτομέρεια.... Μόνο για ένα και μοναδικό, δεν ενδιαφέρονται...

Γιά τήν ψυχή τους...

ΑΥΤΑ, ΕΓΩ ΤΑ ΞΕΡΩ...

Είναι και κάτι άλλο, που μας κρατεί στην κατάσταση αυτή της νάρκης. Νομίζουμε ότι αυτά τα ξέρουμε! Χωρίς ποτέ να ενδιαφερόμαστε, χωρίς ποτέ να ανοίξουμε την Αγία Γραφή. Χωρίς ποτέ να ανοίξουμε ένα βιβλίο, που μιλάει για το Θεό, για τα καθήκοντα μας, για την παρούσα ζωή και για τη μέλλουσα.

Για το θάνατο μας, το αιώνιο μέλλον μας, τήν μεγάλη Δίκη απ' όπου θέλοντας και μη θέλοντας θα συρθούμε και θα περάσουμε. Για την αμοιβή ή τιμωρία, που μας περιμένει... Για όλα αυτά έχουμε βαθεία μεσάνυχτα, νομίζοντας ότι τα ξέρουμε...

Άκουσε κάτι, φίλε μου.

Η καμπάνα που χτύπησε για τόν γείτονα σου χθές, τό κηδειόσημο πού είδες στην εφημερίδα καί αφορά άλλον σήμερα, **αύριο μπορεί νά είναι για μένα και για σένα...**

Αν υπάρχει Θεός (όπως και υπάρχει). Αν υπάρχει μέλλουσα κρίση, δικαστήριο και ανταπόδοση (όπως και υπάρχει), τι θα ειπούμε τότε; Τι θα απολογηθούμε;

Δικαιολογίες εκεί δεν περνάνε.

Μήπως και θα έρθουν συνήγοροι υπεράσπισης οι ποδοσφαιριστές, οι τραγουδιστές, οι πολιτικοί, οι θεατρίνοι, οί μηδενιστές καί λογοκόπτοι, γιά νά μάς σώσουν;

Δεν ξέρω αν εσύ πού διαβάζεις αυτό το μήνυμα, είσαι άνδρας ή γυναίκα. Πλούσιος ή φτωχός. Μορφωμένος ή αμόρφωτος.

Δεν ξέρω την ιστορία σου και το παρελθόν σου. Δεν ξέρω τι καλά, ή τι κακά έχεις κάνει.

Ξέρω ωστόσο τούτο, ότι είχες προγόνους...

Οι πρόγονοί σου σήμερα δεν ζούν. Έχουν μεταφερθεί σε άλλο κόσμο. Ξέρω ακόμη ότι και σύ, όπως και εγώ, είτε το θέλουμε είτε όχι, κάποτε θα μεταφερθούμε στον τόπο των προγόνων μας.

Όποιος γεννήθηκε σίγουρα και θα πεθάνη...

« Απόκειται τοίς ανθρώποις άπαξ αποθανείν μετά δε τούτο κρίσις » , αναφέρει η Αγία Γραφή.

ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΚΕΡΙ ΠΟΥ ΚΑΙΓΕΤΑΙ...

Μετά τον θάνατο θα περάσουμε από κρίση, από δίκη. Όποιος καταδικασθή εκεί, η καταδίκη και η τιμωρία του δεν θα είναι προσωρινή ,όπως συμβαίνει εδώ στην γή.Θα είναι αιώνια. Και όποιος αθωωθεί, η αθώωσή του θα συνοδεύεται με αιώνια ευτυχία!

Μπορεί αυτή την στιγμή οι αλήθειες αυτές να σου φαίνονται σαν παραμύθια.. Μπλεγμένος με τά τού κόσμου τούτου, μέ πολλά ανωφελή και μάταια, το κεφάλι σου γέρνει κάτω από το βάρος τους. Δεν είναι μακριά η στιγμή, όμως πού θα φωνάζεις «βοήθεια» και κανείς δε θα μπορεί να σε βοηθήσει.

Μπορεί ακόμη να σκέπτεσαι, " γι' αυτά έχουμε καιρό. Όταν γεράσουμε, βλέπουμε..."

Πότε όμως, θα έλθει τό τέλος; Μάς είναι άγνωστο! Κι' άν είμαστε στήν ζωή σήμερα, δέν ξέρουμε άν τό ίδιο θά γίνει καί αύριο...

Εμείς, αυτή την στιγμή, είμαστε ένα κερί αναμμένο επάνω στο μανουάλι.

Εκεί, άλλο είναι κερί ολόκληρο, άλλο μισό, άλλο προς το τέλος του. Ο νεωκόρος περνάει και αρπάζει πολλές φορές και κείνο που κοντεύει να λειώσει, αλλά και κείνο που μόλις το άναψαν. Έτσι είμαστε κι εμείς. Κεριά αναμμένα πάνω στο μανουάλι. Πότε θα μας σβήσει ο Αρχάγγελος είναι άγνωστο. Γνωστό είναι όμως, ότι θα μας σβήσει οπωσδήποτε...

ΑΝ ΑΜΕΛΗΣΕΙΣ...

Τελειώνουμε μ' ένα ανέκδοτο, πολύ παραστατικό.

Ενας αετός είδε κάποτε ένα πτώμα να επιπλέει στον μεγάλο ποταμό της Αμερικής, στον Νιαγάρα. Με μια κάθετη βουτιά στον αέρα κάθισε επάνω στο πτώμα κι άρχισε να τρώει. Το ποτάμι έτρεχε ασταμάτητα μαζί με τον αετό και το πτώμα. Ήταν χειμώνας και κομμάτια πάγου έπλεαν στό ποτάμι. Το πτώμα πλησίαζε στους μεγάλους καταρράκτες, όπου τα νερά του ποταμού πέφτουν απότομα και ασυγκράτητα με ορμή στο χάος.

Ο αετός σκεπτότανε ότι, έχει ακόμη καιρό. Όταν πλησιάσω τον καταρράκτη θα ανοίξω τις μεγάλες φτερούγες μου και θα βρεθώ σε λίγα δευτερόλεπτα

στους αιθέρες. Ας απολαύσω ακόμα το θήραμα μου.

--Έχεις καιρό, βασιλιά των πουλιών; Έχω. Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Μ' ένα τράνταγμα των φτερών μου, μπροστά στο χείλος του καταρράκτη υψώνομαι στον ουρανό..

Η ώρα όμως πλησίαζε...

Λίγα μέτρα μας χωρίζουν από το φοβερό καταρράκτη. Η βουή του νερού του ποταμού που πέφτει στο χάος είναι τρομακτική. Ο αετός χτυπάει τις φτερούγες του για απογείωση. Αδύνατο. Δεν μπορεί να υψωθεί. Ξαναχτυπάει με μεγαλύτερη δύναμη.

Μάταιος κόπος. Βρίσκεται μπροστά στο χείλος της αβύσσου, πάνω στο πτώμα. Ξαναχτυπάει τα φτερά του. Δεν μπορεί να υψωθεί. Αγωνιά. Αγωνίζεται. Τίποτα.

Τελικά συμπαρασύρεται μαζί με το πτώμα, στον φοβερό καταρράκτη και χάνεται για πάντα...

Τι είχε συμβεί;

Απλούστατα. Αμέλησε ο αετός να λάβει έγκαιρα τα μέτρα του. Συλλογιζότανε ότι έχει καιρό. Αλλά λόγω του ψύχους τα πόδια του, χωρίς να το καταλαβαίνει, μαζί με το πτώμα και το νερό έγιναν ένα. Σώμα καί πάγος μαζί !

Δέν μπόρεσε νά τά ξεκολλήσει. Είπε, " έχω καιρό. " . Αλλά, νά, που δεν είχε καιρό. Αμέλησε, με τραγικό αποτέλεσμα....

Η ΛΥΣΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ !

Προσέξτε μας

Όσο είμαστε ζωντανοί, μας δίνεται η ευκαιρία αυτογνωσίας καί διορθώσεως τής ζωής μας. Αυτή ή εσωτερική συντριβή καί προσπάθεια πρὸς διόρθωση, στήν γλώσσα τής Ορθοδόξου πίστεως ονομάζεται μετάνοια.

Είναι μία διάθεση αλλαγής, απέναντι τού Μεγάλου Θεού πού μέ πράξεις μας προσβάλλαμε, αλλά και ανθρώπων πού ενοχλήσαμε.

Όμως δέν αρκεί μόνο αυτό.

Γιά νά λυθούν αυτές οί αμαρτίες, καί γιά νά έλθει ή χαρά τού Θεού στήν ψυχή μας, χρειάζεται καί επίσημη αναγνώριση αυτής τής αλλαγής πού μέ τήν μετάνοιά μας καθημερινώς κτίζουμε.

Χρειάζεται δηλαδή ή Εξομολόγηση.

Η εξομολόγηση, είναι ό μεγαλύτερος ηρωϊσμός τής ψυχής, γιατί προϋποθέτει δημόσια καί έντιμη αναγνώριση τών όσων κακών στήν ζωή μας διαπράξαμε. Γίνεται δέ, μόνο με το Ιερό Μυστήριο τής Εξομολογήσεως σέ Ορθόδοξο πάντα ιερέα, όπως ο ίδιος ο Χριστός καθώρισε.

Διά των Αγίων Αποστόλων κατ'αρχάς, και με τις διαδοχικές χειροτονίες – μεταβιβάσεις χάριτος στην συνέχεια, φθάνοντας στους σημερινούς ιερείς.

Αυτή την διαδοχική Ιερωσύνη μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία διατήρησε, ανεξαρτήτως σφαλμάτων κάποιων ανθρώπων της.

Μη ξεχνάμε ότι ανάμεσα στους 12 μαθητές ο ένας υπήρξε προδότης.

Με την Εξομολόγηση, πού προϋποθέτει ταπείνωση και παραδοχή απέναντι του Χριστού ότι φταίξαμε, ερχόμαστε σε συμφιλίωση με τον Θεό και τον Νόμο Του. Σφραγίδα αυτής της συγχωρήσεως και επαναφορά μας στην πρίν την αμαρτία κατάσταση, είναι η Αγία Κοινωνία, η Αγία Συμμετοχή δηλαδή και επικοινωνία με το αληθινό Σώμα και Αίμα Χριστού.

Όταν γίνη σωστή και ειλικρινής εξομολόγηση, και μάλιστα από παιδικής ηλικίας γραμμένη σε χαρτί για να μη ξεχασθεί, και συμμετέχει ο άνθρωπος τακτικά στην Αγία Κοινωνία, τότε θά αρχίσει νά γίνεται στήν ψυχή του μία μυστηριώδης χαρούμενη αλλαγή, πού ούτε καί ό ίδιος δέν θά μπορεί νά κατανοήσει...

Τότε θα καταλάβη ότι ο Χριστός είναι ολοζώντανος και τώρα , όπως και τότε στην Ναζαρέτ και στην Γαλιλαία, 2.000 χρόνια από σήμερα...

ΑΣ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ

ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ...

Γιατί δέν εξομολογείσαι ;

Δεν γνωρίζουμε, εσύ πού διαβάζεις αυτή την σελίδα, ποιος είσαι, ποια ηλικία, μόρφωση ή θέση κατέχεις στην σημερινή κοινωνία.

Ένα μόνο, εκ των πραγμάτων του κόσμου τούτου γνωρίζουμε, ότι όποιος, ή όποια κι'αν είσαι, έχεις συμφέρον να συμφιλιωθείς με τον Θεό και τον Νόμο του..

Πιθανόν να μη το θεωρείς απαραίτητο. Πιθανόν να μη το καταλαβαίνεις.

Ουδείς ψόγος! Έχεις όμως ανάγκη αυτής της προσεγγίσεως...

Εχεις δηλαδή ανάγκη εξομολογήσεως!

Μη πείς, «εγώ, δεν ξέρω απ'αυτά, εγώ δεν έχω τίποτα. Δεν σκότωσα. Δεν έκλεψα. Δεν ασώτευσα. Δεν γκρέμισα εκκλησίες. Δεν έχω επομένως εγώ, ανάγκη εξομολογήσεως!

Κι'όμως έχεις! Και πολλή μάλιστα. Κι' αυτό, γιατί είναι αδύνατο, απολύτως

αδύνατο, να μη έχεις πιαστεί σε λίγα ή πολλά αμαρτήματα - παραβάσεις του Νόμου του Θεού).

«Οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὅς ζήσεται και ουκ αμαρτήσεται...»

«Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν ουκ ἔχομεν, εαυτούς πλανώμεν» γράφει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης.

Και ο απόστολος Ιάκωβος σημειώνει, «πολλά γάρ ππαίόμεν άπαντες».

Θα ήταν υπερβολή λοιπόν, να ισχυριζόμαστε εμείς, ότι είμαστε αναμάρτητοι, και αγιώτεροι των Αποστόλων. Γιατί, και ένα μόνο αμάρτημα απέναντι του Θεού αν διαπράξαμε, πολύ είναι...

Κι' αυτό, γιατί κάθε αμαρτία είναι «ανομία», παράβαση δηλαδή, αιώνιων Νόμων του Δημιουργού, που άγγελοι και Αρχάγγελοι τρέμουν στο πέρασμά του... Κι' όπως το μάτι δεν ανέχεται μια σκόνη επάνω του, έτσι και ο Θεός δεν ανέχεται την παραμικρή ασέβεια στους Νόμους του...

Γιατί ο Θεός δεν είναι άνθρωπος!

Γνωρίζουμε ακόμη, ότι η παράβαση των φυσικών νόμων τιμωρείται. Έπεσες σε βάραθρο, σκοτώνεσαι. Σταμάτησε η καρδιά σου, πέθανες. Βάζεις το χέρι σου στην φωτιά, καίγεσαι. Πιάνεις τον ηλεκτρισμό, σκοτώνεσαι!

Έτσι και η παράβαση των ηθικών Νόμων του Ευαγγελίου κολάζεται, απαραίτητως και απαρειγκλήτως.

Αλλοίμονο αν οι ασεβείς, οι κλέφτες και οι δολοφόνοι, οι πόρνοι και οι μοιχοί, οι ομοφυλόφιλοι και οι λεσβίες, οι παραφύσει ασελγείς και οι βλάσφημοι, οι άσπλαχνοι και οι φιλάργυροι, αλλοίμονο αν και στην άλλη ζωή είχαν την ίδια μεταχείριση με τους δίκαιους.

Τούς δίκαιους, που έφαγαν την ζωή και τα νιάτα τους, για να τηρήσουν τον Νόμο του Θεού και τό Ευαγγέλιό του.

Αυτό, η θεία Δικαιοσύνη δεν ανέχεται.

Λένε πολλοί, ότι έχουμε λίγες αμαρτίες και ότι οι πολλές είναι οι επικίνδυνες. Όμως, ένα καράβι φορτωμένο χαλίκια, και ένα άλλο φορτωμένο ογκόλιθους, έχουν το ίδιο βάρος και τον ίδιο κίνδυνο...

Ο Χριστός ώρισε το μυστήριο της μετανοίας και εξομολογήσεως, δίδοντάς το, αρχικά στους Αποστόλους μέ τό,

« Λάβετε Πνεύμα Άγιον, αν τινών αφήτε τās αμαρτίας αφήνεται αυτοίς αν τινών κρατήτε κεκράτηνται (Ιωάν.κ'22-23).

Και αυτοί, διά των διαδοχικών χειροτονιών μεταβίβασαν την ιερωσύνη μέχρι τους σημερινούς κληρικούς.

Μη πούμε ακόμη ότι οι παπάδες είναι αμαρτωλοί.

Αλλοίμονο αν έβαζε ο Θεός αγγέλους να εξομολογούν τον κόσμο!

Θα μας είχαν αποκεφαλίσει όλους, μη ανεχόμενοι σαν άυλοι και δίκαιοι, την

παραμικρή αμαρτία. Αλλωστε, όπως ψάχνουμε ρωτώντας για τον καλύτερο γιατρό, άς ψάξουμε και για τον καλύτερο ιερέα. Κι' ούτε όλοι οι γιατροί είναι για πέταμα, επειδή κάποιοι από την τάξη τους βρεθήκανε σκάρτοι...

Μη γενικεύουμε για να μη αδικούμε.

Ας πάμε στους καλύτερους, αν και τά μυστήρια και τά χαρίσματα του Θεού, δεν εξαρτήθηκαν ποτέ απ' την ανθρώπινη ή μή, αξιωσύνη. Οι μέρες εορτών πού πάντα έρχονται, άς γίνονται καί μιά αφορμή, για μια εσωτερική αλλαγή, για κάποιες πιο χαρούμενες μέρες...

Παραθέτουμε πιο κάτω, μερικές κατευθύνσεις εξομολογήσεως.

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Πιστεύεις στον Θεό, στην Αγία Τριάδα, στην Θεότητα του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος;

Τιμάς την Θεοτόκο Παναγία μας, τους Αγίους, τους Αγγέλους;

Πηγαίνεις τακτικά στην Εκκλησία, Κυριακές και μεγάλες εορτές, ή αδιαφορείς, παρασύροντας και τους άλλους γύρω σου, με την αδιαφορία σου;

Εμπιστεύεσαι τον εαυτό σου στον Χριστό και στην θεία Πρόνοια πάντοτε, καί μάλιστα στις θλίψεις και στις στενοχώριες σου περισσότερο;

Μήπως πηγαίνεις στα μέντιουμ, στους μάγους, καφετζούδες, και χαρτορίχτρες;

Συμμετέχεις τακτικά στο μυστήριο της Θείας Κοινωνίας, ή πάς μιά φορά τον χρόνο «για το καλό του χρόνου», και για «χρυσό δοντάκι...» πού λένε μερικοί;

Πηγαίνεις σωστά ντυμένος στην Εκκλησία, και ειδικά οι γυναίκες περισσότερο, ή θεωρείς τον ιερό αυτό χώρο σαν χώρο επιδείξεως, ή σαν τήν πλάζ, πού πάς και κάνεις το μπάνιο σου το καλοκαίρι;

Πιστεύεις στην τύχη, ή στην Πρόνοια του επιβλέποντος Θεού, επί όλων των ανθρώπων;

Προσεύχεσαι πρωϊ και βράδυ, καθώς επίσης και στο φαγητό σου, ή ντρέπεσαι μπροστά στους άλλους να κάνεις την προσευχή σου;

Μελετάς τακτικά την Αγία Γραφή και άλλα θρησκευτικά βιβλία, ή αδιαφορείς θεωρώντας τα, «χαμένο χρόνο», διαβάζοντας μόνο εφημερίδες και περιοδικά;

Μήπως λές ψέμματα, ορκίζεσαι, ή συμμετείχες σε ψευδορκία, θέματα πού είναι βαριές αμαρτίες απέναντι τού Θεού καί τού Νόμου Του;

Μήπως βλαστημάς ή ανέχεσαι να βλαστημούν δίπλα σου, τον Χριστό, την Παναγία, τά «καντήλια» και τους Αγίους, χωρίς να διαμαρτύρεσαι;

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Μήπως συκοφάντησες, κατηγορήσες, ειρωνεύεσαι, κατακρίνεις, διαβολοστέλνεις, ή μουτζώνεις τούς συνανθρώπους σου;

Σέβεσαι, ανέχεσαι, φροντίζεις τους γονείς σου, ή τους έχεις εγκαταλείψει στην τύχη τους;

Μήπως παρέσυρες τους γονείς σου σε περιουσιακά θέματα, αδικώντας έτσι τους αδελφούς σου;

Μήπως συμμετείχες σε φόνο, σε έκτρωση, ή σε ηθική αυτοουργία φόνου;

Μήπως πλαστογράφησες, έκλεψες, ή δανείσθηκες χρήματα ή πράγματα, χωρίς να τά επιστρέψεις;

Μήπως ανακατεύεσαι σε ξένες υποθέσεις, γίνεσαι πρόξενος φιλονικίας τών άλλων, ή κουτσομπολεύεις τους συνανθρώπους σου;

Μήπως έχεις εγωισμό και υπερηφάνεια θεωρώντας σκουπίδια τους άλλους, δεχόμενος ευχαρίστως τους επαίνους, αλλά θιγόμενος όταν σου κάνουν την πιο μικρή παρατήρηση;

Βοηθάς ασθενείς και φτωχούς ανθρώπους, ή τά αφήνεις όλα «στούς συλλόγους» και «στόν παπά της ενορίας σου...»;

Μήπως, κολάσιμα σαρκικά αμαρτήματα, σε είχαν, ή έχουν δεσμεύσει...

Αν θέλεις να σωθείς, κάνε το πρώτο βήμα, εξομολογήσου τα με συντριβή και θα ιδείς την δύναμη του Θεού και την διάλυσή τους...

Μήπως καπνίζεις, πίνεις, ή παίρνεις ναρκωτικά, συντομεύοντας έτσι την ζωή σου;

Μήπως σκέφθηκες ποτέ να αυτοκτονήσεις; Ο χρόνος της ζωής μας, ανήκει μόνο στον Θεό, και αυτός θα έχει τον τελευταίο λόγο...

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ, ΑΣ ΞΕΡΟΥΜΕ...

Θέλοντας να συνοψίσουμε τά όσα πιο πάνω αναφέραμε, θά παραθέσουμε συνοπτικά τον πιο κάτω κατάλογο παραβάσεων, απλών αλλά και θανάσιμων, σύμφωνα με τους Ιερούς κανόνες των 7 Οικουμενικών Συνόδων , πού με τό Αγιο Πνεύμα συνήλθαν, έκριναν, αποφάσισαν και διά θαυμάτων επικύρωσαν...

Απλές - συγγνωστές αμαρτίες

Κατάκριση

Καταλαλιά

Πονηρία (έργων και οφθαλμών)

Ψεύδος

Εγωισμός

Υπερηφάνεια και σκέψεις υπερηφανείας

Πολυλογία

Νεύρα, θυμός, οργή

Περιέργεια

Υποκρισία

Γαστριμαργία

Πολυφαγία

Ασπλαχνία

Θανάσιμες - Κολάσιμες αμαρτίες

Φόνος - έκτρωση

Πορνεία – προγαμιαίες σχέσεις

Μοιχεία

Αυνανισμός

Ομοφυλοφιλία

Λεσβιασμός

Ασέλγεια και παρά φύσει (και συζύγων)

Μαγεία (λευκή και μαύρη)

Όρκος – ψευδορκία

Ειδωλολατρεία

Βλασφημία

Αισχρολογία

Οφθαλμοπορνεία(έντυπα – τσόντες)

Κλοπή

Κατάρα

Ασπλαχνία

ΜΗ ΞΕΧΝΑΜΕ, ΟΤΙ...

Όλες οι περιπτώσεις που αναφέραμε πιο πάνω, βασίζονται στην Αγία Γραφή, και σε αρχαίους κανόνες της Εκκλησίας χιλιάδων ετών, χωρίς αλλαγές νεωτεριστών υπό το πρόσχημα της «οικονομίας...».

Νά θυμόμαστε πάντα ότι,

Στό προσωπικό του Ναού της Αγίας Σοφίας, επί Ιουστινιανού (535 μ.Χ.) και Ηρακλείου, υπηρετούσαν στον Ναό 60 ως 80 ιερείς και 150 διάκονοι, αριθμός τεράστιος για τά σημερινά, δικά μας μέτρα.

Γνωρίζετε όμως γιατί;

Γιατί κάθε Κυριακή, κοινωνούσαν 30.000 άτομα! Σήμερα, εμείς, τι κάνουμε;

Έμπειροι πνευματικοί, γνωρίζοντας καλά τις «μεθοδείες του διαβόλου», που φέρνει χίλια εμπόδια στον άνθρωπο μέχρι την ώρα της εξομολόγησεως, δίνουν επιπρόσθετες συμβουλές;

Γράψτε τις αμαρτίες σας, αρχίζοντας από την παιδική ηλικία, για να μη τις ξεχάσετε στην εξομολόγηση...

Ότι έχουμε διαπράξει και παραμένει ανεξομολόγητο, θα μας δυσκολέψει στην ώρα του θανάτου και της Κρίσεως...

Όταν εξομολογούμεθα να μη λέμε τά αμαρτήματα των άλλων (μού έκανε η νύφη μου και η πεθερά μου...) αλλά τό τί κάναμε εμείς, με συντριβή και μέ μετάνοια, χωρίς προφάσεις καί δικαιολογίες. Φταιξάμε, άς τό ομολογήσουμε!

Πολλοί περιμένουν από τον πνευματικό να κάνει κήρυγμα επί όλων των θεμάτων. Η εξομολόγηση είναι μυστήριο αφέσεως των αμαρτιών και όχι διδασκαλία. Άς μας αρκούν λίγα λόγια συμβουλών και άς μη περιμένουμε ολόκληρο κήρυγμα.

Μυστήριο, χωρίς κατάθεση αμαρτιών δεν πιάνει! Ποτέ νά μή ζητούμε «μία ευχή» χωρίς εξομολόγηση.

Να μη ντρεπόμαστε όταν εξομολογούμεθα.

Ο ιερέας δεν είναι ανακριτής και μη περιμένουμε να μας ρωτήση για τις αμαρτίες μας ή να κρύψουμε κάποιες, καί νά τού ξεφύγουμε, γιατί «αυτός δεν μάς ρώτησε».

Μη κάνουμε χειρότερη την θέση μας με πονηρίες, απέναντι του μεγάλου Θεού που μας ακούει, και γνωρίζει τά πάντα για το άτομό μας!

Η εξομολόγηση στις Εικόνες, στο Ευαγγέλιο, ή στον ουρανό μέ τ' άστρα (!), είναι κοροϊδία, που μας βάζει ο πονηρός για να μη ταπεινωθούμε στον ιερέα καί πούμε μέ ειλικρίνεια τις αμαρτίες μας, και έτσι στά σίγουρα νά μάς κολάσει...

Ο Χριστός έβαλε ιερείς να δίνουν άφεση αμαρτιών, δεν έβαλε Εικόνες!

Μήπως μιλάνε οι Εικόνες και δίνουν συγχώρηση για τά αμαρτήματα πού ακούσανε;

Νά μή κοινωνούμε ανεξομολόγητοι, γιατί βάζουμε φωτιά μέσα μας.

Ετσι κοινωνήσε και ο Ιούδας και «ευθύς εισήλθε ο σατανάς μέσα του...» σημειώνεται στο Ευαγγέλιο (Ιωάν.ιγ'27).

Ο απόστολος Παύλος αναφέρει ακόμη την περίπτωση αυτή, σαν μιά αιτία σοβαρών ασθενειών και αιφνιδίων θανάτων...(πιθανόν, σημερινοί καρκίνοι και τροχαία, πού βλέπουμε...)

ΘΑ ΚΟΙΝΩΝΗΣΕΙΣ; ΠΡΕΠΕΙ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΑ ΝΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΘΕΙΣ...

(επισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτη)

Οι παλαιοί χριστιανοί εκοινωνούσαν με δάκρυα, με μετάνοια, με κατάνυξιν, με φόβο Θεού. Τώρα, εμείς, οι σημερινοί Χριστιανοί, τι κάμνομεν; Ποία είναι η στάσις μας εμπρός εις το φρικτό αυτό μυστήριο; Εάν εξετάσωμεν τους Χριστιανούς της σήμερον, θα τους κατατάξωμεν εις τρεις κατηγορίας.

Πρώτη κατηγορία.

Είναι οι ακοινωνήτοι. Οι δυστυχείς! Έχουν να κοινωνήσουν 5, 10, 15, 20 χρόνια. Μερικοί απ' αυτούς έχουν να κοινωνήσουν από τότε που ήσαν μικρά παιδιά και η χριστιανή μητέρα τους, τούς οδηγούσεν εις την εκκλησίαν. Τι αμαρτία! Τι φρίκη!

Να έρχονται αι μεγάλοι εορταί και αυτοί να μένουν ασυγκίνητοι, ακοινωνήτοι. Οι δυστυχείς! Ζουν χωρίς Χριστόν, χωρίς χαρά. Αυτοί δεν θα εορτάσουν Χριστούγεννα, έστω και εάν έχουν όλα του κόσμου τα αγαθά. Εφ' όσον δεν έχουν τον Χριστόν, δεν έχουν την χαράν. Διότι γιορτάζει εκείνος μόνον που έχει τον Χριστόν εις την καρδίαν του.

Δευτέρα κατηγορία.

Είναι εκείνοι που κοινωνούν, αλλά, αλλοίμονον, κοινωνούν αναξίως. Τους βλέπετε; Όταν έλθουν τα Χριστούγεννα, τα Θεοφάνεια και το Πάσχα, τρέχουν εις την εκκλησίαν και κοινωνούν. Κοινωνούν χωρίς καμμίαν ψυχικήν προετοιμασίαν...

Μερικοί από αυτούς έχουν διαπράξει μεγάλα αμαρτήματα, έχουν βλασφημήσει και ψευδορκήσει, έχουν κλέψει και απατήσει, έχουν υβρίσει και ατιμάσει, και τι δεν έχουν! Και όμως κοινωνούν. Κοινωνούν αυτοί που θα έπρεπε να μείνουν 2-3 χρόνια μακράν της Θείας Κοινωνίας. Αλλά κοντά εις αυτούς κοινωνούν και άλλοι πολλοί και πολλές, που δεν έχουν κάνει βέβαια μεγάλα αμαρτήματα, αλλά πάντως είναι χρεώσται και ένοχοι ενώπιον του

Θεού δια πλείστα όσα αμαρτήματα, που φαίνονται μεν μικρά, εάν τα ζυγίσωμεν με ανθρώπινες ζυγαριές, αλλά, εάν τα ζυγίσωμεν επάνω εις την πλάστιγγα του Ευαγγελίου, τότε θα δούμε ότι δεν είναι παρωνυχίδες αλλά είναι και αυτά αμαρτήματα, σοβαρά και μεγάλα που θα μας κλείσουν την πόρτα του Παραδείσου, εάν μείνουν έτσι μέσα εις την ψυχήν μας...

Άνθρωποι! Όσοι θέλετε να κοινωνήσετε, προσέξате! Μη κοινωνήσητε, εάν πρωτύτερα δεν καθαρισθήτε από κάθε αμαρτημά σας. Μη ειπήτε ότι δεν έχετε αμαρτήματα! Όποιος θα πει αυτό, είναι ψεύτης. Διότι ένας υπήρξεν ο Άγιος, ο Χριστός. Η ψυχή όλων ημών των άλλων, είναι ακάθαρτος.

Μια τέτοια ψυχή πως θα πλησιάσει τα Άγια; Πρέπει πρωτύτερα να καθαρισθεί, να λουσθεί, να αρωματισθεί, να στολισθεί με την στολήν της χάριτος και να γίνει ωραία ως νύμφη Χριστού. Και που θα γίνει αυτός ο καθαρισμός και ο καλλωπισμός της ψυχής;

Μέσα εις το μυστήριον της Μετανοίας και εξομολογήσεως, απαντά η Εκκλησία μας.

Εκεί εις το μυστήριον αυτό ενώπιον του πνευματικού πατρός λύνονται και καθαρίζονται αι ψυχαί.

Εκεί και σύ, αγαπητέ μου αναγνώστα, πρέπει να καθαρισθείς. Άλλως, σε παρακαλώ, ανεξομολόγητος μη ζυγώσεις την Θεϊαν Κοινωνίαν.

Διότι είναι φωτιά που καίει. Πρόσεχε!

Εάν κοινωνήσεις χωρίς εξομολόγησιν, περίμενε να πέσουν επάνω σου ως κεραυνοί αι τιμωρίαι του Θεού. Διότι πολλοί που κοινωνούν αναξίως, έπεσαν εις το κρεβάτι των άρρωστοι και απέθανον φρικτόν θάνατον, βεβαιώνει ο Απόστολος Παύλος.

Τρίτη κατηγορία.

Ω, τους μακαρίζω! Είναι ευτυχείς, πανευτυχείς. Κανείς δεν ημπορεί να περιγράψει την χαράν των, χαράν εσωτερικήν, υπερφυσικήν, αγίαν. Είναι οι Χριστιανοί που ως ο Πέτρος και ο ληστής και η αιμορροούσα γυναίκα του Ευαγγελίου έκλαυσαν πικρά δια τα αμαρτημά των, μετενόησαν ειλικρινώς, εξομολογήθησαν ενώπιον του πνευματικού, έλαβον την συγχώρησιν των αμαρτημάτων των και τώρα καθαροί, συμφιλιωμένοι με τον Θεόν και τον πλησίον των, με φόβον, με πίστιν και αγάπην κοινωνούν τα άχραντα μυστήρια.

Κοινωνούν όχι εις καταδίκην, όπως ο Ιούδας, αλλά κοινωνούν εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιωνίαν. Υπάρχουν άνθρωποι ευτυχέστεροι απ' αυτούς;

Δεν τους ζηλεύετε, Χριστιανοί μου; Εμπρός, λοιπόν, ας τους μιμηθώμεν. Ας καθαρίσωμεν τας ψυχάς μας και ας κοινωνήσωμεν. Ο καλός μας Χριστός μας περιμένει όλους στο θεϊκό τραπέζι....

Χριστιανοί της πόλεως Κοζάνης, κανείς ας μη ζυγώσει την Θεϊαν Κοινωνίαν χωρίς να εξομολογηθεί! Μη πείτε: «Που θα βρούμεν πνευματικόν πατέρα;».

Ευτυχώς εφέτος εις την πόλιν μας ευρίσκειται ο άριστος πνευματικός πατέρας,
ο αρχιμανδρίτης Κων/ίνος Πλατής, ιεροκήρυξ Θεσ/νίκης.
Ιδού ευκαιρία μοναδική!
Είθε κανείς ακοινώνητος, αλλά και κανείς ανεξομολόγητος να μη μείνει κατά
τας αγίας αυτάς ημέρας.
Το ευχόμεθα και το ελπίζομεν.

(από παλαιότερη ομιλία στήν Κοζάνη, τού τότε μαχητικού Αρχιμανδρίτη και
μετέπειτα Μητροπολίτη Φλωρίνης Αυγουστίνου Καντιώτη)

<http://www.augoustinos-kantiotis.gr/?cat=4>